

ပညာပို့ခန်း

သွက်ကိုမှန်းတဲ့

အချက်

၁၀
ချက်

အချစ်ရဲ့ ပဉ္စလက်ဆန်မှုဟာ
အချစ်နဲ့ ထိတွေ့သူတွေအဖို့
ယုံကြည်မှုတစ်ခုပါပဲ။
တစ်ချို့က
အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင်
ရမ္မက်ပြင်းထန်ကြတယ်လို့
ပြောကြလေရဲ့။
ဒါပေမဲ့
စစ်မှန်တဲ့ ချစ်သူတွေအဖို့ တော့
အဲဒါက
ရှားသွပ်မိုက်မဲမှုတစ်ခုပါပဲ။

အခန်း (၁)

ရာသီဥတုက ဒီနေ့တော်တော်သာယာလို့ နေပါတယ်။ ရာသီဥတုသာ
ယာလို့ လား မသိ။ အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးက စည်ကားလို့ နေပါတယ်။

ခုံတန်းလျားတွေမှာ လည်း ချစ်သူစုံတွဲတွေ ထိုင်နေတာ ထိုင်ခုံလွတ်တွေ တောင် မတွေ့ရပါ။ ကန်ပေါင်လှေကားထစ်တွေမှာ ကော မြက်ခင်းပြင် တွေမှာ ပါ စုံတွဲတွေက ထီးတွေဆောင်းပြီး ထိုင်နေသူတွေတောင် ရှိရဲ့ ။ သူတို့ ခမျာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဧဒင်ဥယျာဉ်ကြီးထဲ ရောက်နေသလိုပါပဲ။ တစ်ချို့က ပြောကြပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိသလား။ ရှိခဲ့ရင် ကိုယ့်ချစ် သူလက်ကိုကိုင်ပြီး အင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးပေါ်မှာ လျှောက်ဖူးရမယ်တဲ့ ။ အဲဒီစကားကို ဘယ်သူက ပြောခဲ့သလဲတော့ မသိပါ။ ကန်ပေါင်ရိုးမှာ တော့ လက်ချင်းချိတ်တဲ့ အတွဲတောင်မက ကလေးငယ်တွေကော လူကြီးတွေပါ သွားသူသွား၊ လာသူလာနဲ့ ရောင်စုံပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ပါပဲ။ ကန်ရေပြင်ကလည်း ဒီနေ့ကျမှ လေတိုက်လို့ လားမသိ။ လှိုင်းကြ က်ခွပ်ကလေးတွေ ထနေပါတယ်။ အင်းလျားကန်ရေပြင်ထဲမှ ရွက်ဖွင့် ထားတဲ့ လှေသုံးစင်းလှော်ခတ်နေတာကို လှမ်းမြင်နေရပါတယ်။

ဖြူစင်မွှေးအဖို့ ကတော့ ဒီနေ့ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာ ပဲ။ တော်သေးတယ်လို့ ။ သူမ စောစောအင်းလျားကန်ပေါင်ရိုးကိုရောက်လို့ ခုံတန်းလျားနေရာရတာ၊ နောက်ကျမှ ရောက်လာရင်တော့ ထိုင်စရာက ရလမ်းမမြင်။ အခုတော့ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားချင်စရာ စဉ်း စားလို့ လည်း ရ၊ တွေးချင်ရာတွေးလို့ လည်း ရတာပေါ့လေ။ ဖြူစင်မွှေး အလုပ်က မစဉ်းစားမတွေးလို့ မရဘူးလေ။ သူမက အယ်ဒီတာသာ မလုပ်ပေမယ့် အမျိုးသမီးအလှအပ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တာ တွေ လစဉ်ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်အဖြစ် ရေးသားနေရသူ၊ တစ်ခါတ လေ နာမည်ထင်ရှားတဲ့ အနုပညာရှင်တွေကို အချစ်အကြောင်းနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ချစ်ကိုယ်တွေ့အင်တာဗျူးတွေ မေးရတာလည်း ရှိပါသေးတယ် ။ သုံးလခြား၊ နှစ်လခြားတစ်ခါ သူမရဲ့ အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုတွေကလည်း ထွက်ပါသေးတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ပြောကြပါတယ်။ ရည်းစားမရှိ ဘာမရှိနဲ့ သူက အချစ်အကြောင်းဆောင်းပါး၊ အင်တာဗျူး၊ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေရေးတာ ဘယ်ပီပြင်ပျံ့မလဲတဲ့ ။

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်မှာ က ချစ်သူရှာဖို့ ၊ ချစ်သူထားဖို့ အချိန်မှမပေးနိုင်တာ။ ဒါမျိုးက အချိန်ပေးရတာလေ။ ဒါပေမဲ့ အခုခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေရင်းနဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေကို မြင်ရတော့ ဘာရယ်လို့ တော့မသိ။ သူမ မသိစိတ်က အားကျချင်သလိုတော့ ဖြစ်လာမိတယ်။

ဒီနေ့ခေတ်အတွဲတွေကလည်း တကယ့်အလန်းတွေလို့ ပြောရမတတ်ဘဲ။ ကိုးရီးယားစတိုင်မျိုးတွေချည်းပဲ။ ကြည့်လို့ တော်တော်ကောင်းတာ။

ဖြူစင်မွှေးတွေးနေရင်းက ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်တယ်။

အံ့မယ်. . . ဟိုနားက အတွဲက ကောင်မလေးက စိတ်ကောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ကောင်လေးက လက်မောင်းလေးကိုကိုင်ပြီး ချောနေလိုက်တာ ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းကိုဟန်လုပ်ပြီး စုထားနေပါလား။ ဖြူစင်မွှေး အော်ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဆက်ချော့ကောင်လေးရေ. . . ကောင်မလေး စိတ်ကောက်ပြောတော့မယ်လို့ ။

ဒီဘက်ခုံတန်းလျားက အတွဲကျတော့လည်း ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုဇာတ်ဝင်ခန်းကျနေတာပဲ။ အမျိုးသမီးက ဖြူစင်မွှေးနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်တော့ ရှိမယ်။ သူမ နေကြာစေ့စားတာကို သူမချစ်သူအမျိုးသားက လက်ကလေး သူမပါးစပ်အောက်နားကနေ ခံထားပေးမယ်။ ဟိုကနေကြာစေ့ခွံကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး ကျလာတိုင်း သူ့လက်ဖဝါးပေါ် နေကြာစေ့ခွံတွေက ကျလို့ ပေါ့လေ။ ဒီလို သမီးရည်းစားချစ်သူဘဝက ကြင်နာသလိုမျိုး

အိမ်ထောင်ရက်သားကျရင်လည်း ကြင်နာနိုင်ပါ့မလားလို့ မဆီမဆိုင်
ဖြူစင်မွှေးက တွေးမိလိုက်သေးတယ်။

ဟိုးမလုမ်းမကမ်းအတွဲကတော့ နေလည်း မပူဘဲနဲ့ အမျိုးသားက
ထီးဆောင်းပြီး လူမမြင်အောင် ကာထားတာကို အမျိုးသမီးက ထီးကိုဖ
ယ်လိုက် အမျိုးသားက ထီးကိုပြန်ကာလိုက်နဲ့ ရှုတ်ရှက်ကို ခတ်နေလိုက်
တာဆိုတာ မပြောပါနဲ့ ။

ဖြူစင်မွှေးတစ်ယောက်တည်း မိန်းမသားတန်မဲ့ ဒီလိုလာထိုင်နေတာ
ကို အဲဒီအတွဲတွေက ရည်းစားဖြစ်တဲ့ သူ မလာသေးလို့ စောင့်နေသလား
ဆိုပြီး ထင်ချင်လည်း ထင်မှာ ပဲလို့ ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်လေ။
ဖြူစင်မွှေးက ဟိုကြည့်လိုက်၊ ဒီကြည့်လိုက် လုပ်နေတာကိုး။

နောက်တော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အင်းလျားကန်ရေပြင်ကြီးကိုပဲကြည့်
ရင်း တွေးနေမိတော့တယ်။

နောက်တော့ စိတ်ကူးထဲကနေ စကားလုံးတွေပေါ်လာလို့ ပါလာတဲ့
စာအုပ်လေးထဲ ချရေးပြီး ငှားရမ်းနေထိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းဆီပြန်လာခဲ့တ
ယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို သူငယ်ချင်းမ ခင်ရတနာလည်း ပြန်ရောက်
လောက်ပြီလို့ ။

"ဖြူစင်မွှေး . . . ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေလဲလို့ "

တိုက်ခန်းကို ဖြူစင်မွှေးရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပဲ သူငယ်ချင်းမခင်ရ
တနာက စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြပါတယ်။ ဖြူစင်မွှေးကြ

ည့်လိုက်တော့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။

"ဟယ် . . . များ လှချည်လား၊ ဘာလဲ . . . နင့်အလှပြင်ဆိုင် SPA က နေ ဘောနပ်ကြေးတွေ ရလို့ လား"

"No No မဟုတ်ရေးချမဟုတ်၊ အဲဒါတွေ အားလုံးက ငါ့ရဲ့ ဘဲဘဲဆို တဲ့ ကိုကိုက ချစ်လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးတာ၊ ဒီနေ့သူနဲ့ ငါ သမီးရ ညှဉ်းစားသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်တယ်လေ၊ တော်ဝင်စင်တာကိုသွားပြီး ငါကြိုက်တာတွေ ရွေးခိုင်းပြီး ဝယ်ခိုင်းတာ"

ခင်ရတနာလေသံက တော်တော်တက်ကြွနေပါတယ်။ မျက်နှာကလ ညှဉ်း ပျားရည်တွေ လောင်းချထားသလိုမျိုး ရွှင်လို့ မြူးနေလို့ ။ ဖြူစင်မွှေး က ခင်ရတနာချစ်သူကို ချီးကျူးချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားပါတယ်။ ကို ယ့်ချစ်သူအပေါ် သိတတ်ပါလားလို့ ။

"ဖြူစင်မွှေး . . . နင့်ကိုငါ့ကိုကိုဓာတ်ပုံ ပြရဦးမယ်၊ နင်မတွေ့ဖူးသေး ဘူး မဟုတ်လား၊ သူကရှေ့လဆို သဘောပြန်တက်ရမှာ ဆိုတော့ ငါက သူ့ကိုလွမ်းတိုင်းကြည့်ဖို့ တောင်းထားတာ၊ ဒါတောင်ကိုကိုက အင်တင် တင်လုပ်နေလို့ ငါကစိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်ထားရတယ်"

ခင်ရတနာက စကားပြောရင်းကနေ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ လက်နှို က်လိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်လောင်းထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်လိုက် ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဖြူစင်မွှေးကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

"ဘယ်လိုလဲ . . . ငါ့ကိုကိုက ချောတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် ယောက်ျားပီသသလဲ"

ဖြူစင်မွှေးက ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ခင်ရ တနာကြွားလည်း ကြွားချင်စရာပါပဲ။ ခင်ရတနာရဲ့ ချစ်သူက

ရုပ်တော့ဖြောင့်သားလို့ ။ ဒါကြောင့် သူ့အရူးအမူးဖြစ်နေတာ။ ဘယ်လို
တွေ့သွားကြတာလဲ မသိ။

"နင်လည်း အချစ်အကြောင်းတွေချည်း ရေးနေ၊ အင်တာဗျူးနေနဲ့ ဘ
ယ်သဘာဝကျမလဲ၊ ရည်းစားလေးဘာလေး ရှာဦး"

ဖြူစင်မွေးက ခင်ရတနာ့ကို ဓာတ်ပုံပြန်ပေးလိုက်ပြီး ဘာမှ မပြော
တော့ဘဲ သက်ပြင်းတွေသာ ချနေမိပါတော့တယ်။

* * *

ချစ်ချင်ပါတယ်
ကိုယ်လည်း နှလုံးသားရှိတဲ့
လူပဲလေ။
ဒါပေမဲ့
ဘာကြောင့်အချစ်က
လိုက်လေဝေးလေ ဖြစ်ရသလဲကွယ်။

အခန်း (၂)

ဒီနေ့တော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး ဖြူစင်မွှေးတစ်ယောက် အပီကို ‘လန်း’အောင်အလှပြင်၊ ဝတ်ကောင်းစားကောင်းတွေဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ အလှပြင်မှန်တင်ခဲ့မှာ ကိုယ့်ရုပ်ရည်လှသလား၊ မလှသလားလို့ ကြည့်မိသေးရဲ့ ။ ကိုယ်ဝတ်ထား၊ စားထားတာက ဘာမှ မလို ကွက်တိပဲလို့ ။ လူစည်တဲ့ Shopping စင်တာကို သွားရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ အလှကို သဘောကျလို့ ကိုယ့်ကိုအပီကြွေပြီး ကိုယ့်နောက်ကနေ တကောက်ကောက်လိုက်လာမယ့် ယောက်ျားလေးတွေကို ဘယ်သူက ရုပ်ဘယ်လောက်လှသလဲ မသိမသာ ကိုယ်ကရွေးချယ်ပြီး အီစလီ၊ ကီစလီလုပ်ရင် ပွဲကပြီးပြီလို့ ဖြူစင်မွှေးတစ်ယောက် စိတ်ကူးထဲမှာ ဖဲရိုက်နေမိပါတယ်။

ကားမှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေတုန်း အထူးကားက မှတ်တိုင်မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ နေ့လယ်ခင်မို့ လူကလည်း ချောင်နေလို့ ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး လွတ်နေတဲ့ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကားကနစ်မှတ်တိုင်လေ ၁က ၁ အ ရ ပ ၁ မ ၂၁ ခရီးသည် တွေတက်လာလို့ ထိုင်ခုံနေရာတော်တော်များများ လူပြည့်သွားပါတယ်။ နောက်တစ်မှတ်တိုင်အရောက်မှာ ယောက်ျားသားတစ်ဦး ကားပေါ်တက်လာပါတယ်။ နည်းနည်းလူက ယိုင်ချင်သလိုမျိုးပါပဲ။

"ကဲ . . . ဒီကအစ်ကို၊ နောက်ကိုသွားပေးပါ၊ ဟိုမှာ တစ်နေရာလွတ်နေတယ်၊ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ"

ကားစပယ်ယာက ဖြူစင်မွှေးထိုင်နေတဲ့ ခုံကို ညွှန်ပြပါတယ်။ အဲဒီယိုင်ထိယိုင်ထိုင်ဖြစ်နေတဲ့ လူက ဖြူစင်မွှေးထိုင်နေတဲ့ ခုံရဲ့ လွတ်နေတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ဖြူစင်မွှေးက အဲဒီလူကို မသိမသာ အကဲခတ်မိတော့ အသက်က ဖြူစင်မွှေးထက် သုံးလေးငါးနှစ်လောက် ကြီးမယ့်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်တွေက ဆီမထည့်ထားဘူး၊ ခေါင်းမဖြီးထားဘူးထင်ပါရဲ့ ဘုတ်သိုက်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ မျက်နှာကလည်း နီရဲနေရုံမက ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလည်း မလျော်ဘူးလားမသိပါ။ နံဟောင်လို့ နေပါတယ်။ ဒီထက်ပိုဆိုးတာက အဲဒီလူ အရက်တွေသောက်လာသလားမသိ။ အရက်နံ့သာမက ချွေးနံ့တွေကလည်း နံဟောင်နေလို့ ဖြူစင်မွှေးခေါင်းထဲ ရူးချင်သလိုဖြစ်လာလို့ လက်ကိုင်ပုဝါအမြန်ထုတ်ပြီး နှာခေါင်းပိတ်ထားရပါတယ်။

မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီစကားနဲ့ ပြောရရင် ဒီနေ့တော့ စစချင်း ကံကတော့ ဆိုးပြီလို့ ။ ဒီအမူးသမား ဘယ်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမလဲမသိ။ ဒင်းကလည်း ရောက်ရောက်ချင်းဆိုသလို ကားခပေးပြီးကတည်းက

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လီ အိပ်ပျက်လေသလား မှတ်ရတယ်။ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး အိပ်နေလိုက်တာ ပါးစပ်က သားရည်တွေကျတာတောင် မသိ။ ဖြူစင်မွှေးအဖို့ ရွံလိုက်တာဆိုတာ ဆင်းမယ့်မှတ်တိုင်မြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိပါတယ်။

အခုမှ ပဲ ဖြူစင်မွှေးအသက်ရှူဝတော့တယ်။ အရက်နဲ့၊ ချွေးနဲ့ဒဏ်က လွတ်မြောက်သွားလို့ ပါ။ ကားမှတ်တိုင်ကနေ တော်ဝင်စင်တာရှိရာကို လမ်းလျှောက် လာပြီး တော်ဝင်စင်တာထဲကို ဝင်လိုက်ပါတယ်။ တော်ဝင်စင်တာထဲမှာ လည်း လူတွေများ အလကားပေးသလား ထင်ရတယ်။ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဝယ်နေလိုက်ကြတာ။ ဖြူစင်မွှေးလည်း ဟိုငေးဒီငေးနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။

ဖြူစင်မွှေးလည်း ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်နေရင်းက ‘ပဲ’ ပေးပြီး မသိမသာ ခြေလှမ်းတွေကို ဖြေးဖြေးလှမ်းနေမိတယ်။ ဖြူစင်မွှေး ‘အလန်း’ဝတ်ထားတာကို အားပေးတဲ့ ပုရိသယောက်ျားတွေ တော့ရှိပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ခုန်လောက်စရာ ရုပ်ခံတွေက တစ်ကွက်မှ မရှိဘူးဖြစ်နေလို့ ဒီနေ့တော့ ထပ်ကံမကောင်းပြန်ပြီလို့ ။

ဟော . . . ဖြူစင်မွှေးထခုန်မိမလိုတောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူမရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ အင်္ကျီအိတ်ကိုဆွဲလာတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရလို့ ပါ။ အသားအရေက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ဝတ်တာစားတာကလည်း ကိုးရီးယားမင်းသား ‘ရိန်း’နဲ့ နင်လားငါလားပဲ။ ရုပ်ရည်ကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။

ဖြူစင်မွေး နည်းနည်းတော့ ‘ခွင်’ဆင်ရမယ်လို့ ။

ဖြူစင်မွေးလွယ်ထားတဲ့ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲကနေ လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလက်ကိုင်ပုဝါကို ဖြူဖြူချောချောနဲ့ လူငယ်ရှေ့မှာ မသိမသာချလိုက်တယ်။ သူက လက်ကိုင်ပုဝါကိုကောက်ပြီး ပြန်ပေးမယ်။ ဒီတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာညာပြောပြီး သူ့ကိုတစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမယ်။ ပြီးတော့ နာမည်တွေဘာတွေမေး။ ဖုန်းနံပါတ်တွေဘာတွေ အပြန်အလှန်ပေးရင်း နောက်တော့ဘာညာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဖြူစင်မွေးတွေ့ရင်း ကျေနပ်လို့ နေပါတယ်။

အသားဖြူဖြူချောချောနဲ့ လူငယ်က ဖြူစင်မွေးနားရောက် လာပြီ။

ဖြူစင်မွေးလက်ကိုင်ပုဝါကို မသိမသာ ပစ်ချလိုက်ပြီး ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားပါတယ်။ ခြေလှမ်းကို ခပ်ဖြေးဖြေးလှမ်းရင်း မသိမသာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိပါတယ်။

အသားဖြူဖြူချောချောနဲ့ လူငယ်က အောက်မှာ ကျနေတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ကြည့်လိုက်ပြီး ခြေထောက်နဲ့ ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

ဖြူစင်မွေး ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်နဲ့ ရိုက်ပြီး အဲဒီအသားဖြူဖြူချောချော ကိုးရီးယားမင်းသားရိန်းနဲ့ တူတဲ့ လူငယ်ကို ပါးစပ်ကနေ ရေရွတ်ရင်း မေတ္တာပို့မိပါတယ်။

ဒီနေ့တော့ ဒုတိယအကြိမ် ကံဆိုးပြန်ပြီလို့ ။

ဒီနေ့ အဆင်မပြေတာ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး ဗိုက်ကလည်း ဆာလာတာနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်ကို စားနေမိပါတယ်။ မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်ကို စားနေရင်းက သူမရဲ့ စားပွဲနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်မှာ စားနေတဲ့ လူကို သတိထားကြည့်မိတော့သူလည်း ဖြူစင်မွှေးနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက် ရှိမယ့်ပုံပါပဲ။

သူလည်း ဖြူစင်မွှေးလိုပဲ ဗိုက်ဆာနေသလားမသိ။ ခေါင်းမဖော်စတမ်း စားလို့ နေပါတယ်။ သူ့ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ရတာ ယောက်ျားပီသပုံပေါ်နေပါတယ်။ တီရှပ်အင်္ကျီကျပ်ကျပ်ကို ဝတ်ထားတာ သူ့ရင်အုံ၊ သူ့လက်မောင်းသားတွေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အားကစားတစ်ခုခုလိုက်စားမယ့်ပုံ ပေါ်နေပါတယ်။

သူနဲ့ သာ တွဲရမယ်ဆိုရင် ဖြူစင်မွှေးနဲ့ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီမှာ ပဲလို့ ။ ဖြူစင်မွှေးက သူ့ကိုဘယ်လို ချဉ်းကပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားရင်းက နောက်ဆုံးအကြံရသွားပါတယ်။

အဲဒီအကြိမ်က သူစားနေရင်းက ဖြူစင်မွှေးရှိတဲ့ စားပွဲဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြူစင်မွှေးက ပြုံးပြမယ်။ သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြရင် အိုကေပြီလို့ ။ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စကို အခြေအနေအရ လုပ်ရုံပဲလို့ ။

ခက်တာက အဲဒီလူကလည်း ဘယ်လောက်တောင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသလဲမသိ။ တစ်လောကလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ အစားကိုသာ ဖိတွယ်နေပါတယ်။

"ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဟေ့ . . ."

အဲဒီလူက စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

"ဘယ်လောက်ကျလဲ"

"လေးထောင်ပါ"

"ဘာက . . . ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲကို မင်းတို့ ဆိုင်က လေးထောင်တောင် ယူရသလား"

"ဒါကဒီဆိုင်ရဲ့ ပုံမှန်ဈေးပါပဲ၊ ငွေကြေးနဲ့ တန်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က ဘာမှ မခိုဘဲ အရသာရှိအောင် စီမံထားတာပါ"

စားပွဲထိုးက ရှင်းပြပါတယ်။

"ဘာအရသာရှိတာလဲ၊ တစ်ခြားခေါက်ဆွဲကြော်တွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ဗိုက်ဆာလို့ ဝင်စားပါတယ်၊ ဈေးကြီးမိပြီ၊ မသကာ တစ်ပွဲနှစ်ထောင်နဲ့ နှစ်ထောင်ငါးရာလောက်ဆို တော်သေးတယ်၊ လမ်းဘေးက အပြင်ဆိုင်မှာ စားရင် ထောင့်ငါးရာလောက်ပဲကျမှာ ၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်ကိုက ရှည်တာ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ဝင်စားမိပါတယ် . . . မှားပြီ"

"ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က ဝန်ဆောင်မှုစရိတ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ အစ်ကိုစားဖူးတဲ့ လမ်းဘေးဆိုင်နဲ့ တော့ နေရာထိုင်ခင်းချင်းက ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပေးပါ"

"နားမလည်နိုင်ဖူးကွ၊ ရော့ . . . ဒီမှာ လေးထောင်၊ နောက်ကိုမင်းတို့ ဆိုင်ရှေ့က ယောင်လို့ ငါဖြတ်လျှောက်မိရင် မင်းငါ့ခြေထောက်ကိုသာ ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့"

အဲဒီလူက စားပွဲထိုးကို ငွေလေးထောင်ပေးပြီး စားပွဲဝိုင်းကနေ အလိုမကျတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ထွက်သွားပါတယ်။

ဖြူစင်မွှေးက ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ ဖိရင်း တော်ပါသေးရဲ့ လို့ ။ ဆိုင်အနေအထားကို မကြည့်ဘဲ ကိုယ်ပြောချင်ရာ ကိုယ်ပြောပြီး သည် လော

ကံကပ်စေးနည်းတဲ့ သူနဲ့ မပတ်သက်လိုက်ရတာ အတော်ကံကောင်းပြီ
လို့ ။

ဖြူစင်မွေး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။ ကံမကောင်းခြင်းတွေနဲ့ ရ
င်ဆိုင်ရတဲ့ ဒီနေ့အဖို့ တော်ပြီ။ နောက်ကို ဘယ်ဖူးစာရှင်မှ မရှာတော့ဘူး
လို့ သူ့ဘာသာသူ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးတဲ့ သူသာ စောင့်မျှော်တော့မယ်လို့
။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကို သူငယ်ချင်းမ ခင်ရတနာသာသိရင် ဘာပြောလေ
မလဲမသိ။
